RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

28. april 1994 *

I de forenede sager T-452/93 og T-453/93,

Pesquería Vasco-Montañesa, SA (Pevasa), Bermeo (Spanien), ved advokat Maria Iciar Angulo Fuertes, Biscaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

og

Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca), Bermeo (Spanien), ved advokat Maria Iciar Angulo Fuertes, Biscaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

* Processprog: spansk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco Santaolalla, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, *at* Kommissionens beslutninger af 18. december 1990 og 8. november 1991, hvorved Kommissionen afviste at yde sagsøgerne den finansielle støtte, som de havde ansøgt om i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri-og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7), annulleres, *at* det fastslås, at sagsøgerne har ret til nævnte støtte, og, endelig, *at* Kommissionen tilpligtes at betale morarenter,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af præsidenten, J. L. Cruz Vilaça, og dommerne C. P. Briët, A. Kalogeropoulos, A. Saggio og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retlig baggrund, faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævninger indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. juli 1992 har sagsøgerne i medfør af EØF-traktatens artikel 173 og 174 anlagt sag til prøvelse af Kommissionens beslutninger af 18. december 1990 og 8. november 1991 om ikke at yde den fællesskabsstøtte til finansiering af de projekter vedrørende bygning af fiskerfartøjer, som de havde ansøgt om i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7).

2 Ifølge artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 kan Kommissionen yde finansiel fællesskabsstøtte til realinvesteringer i køb eller bygning af nye fiskerfartøjer. Artikel 6, stk. 2, litra a), bestemmer, at ydelse af støtte er betinget af, at de omhandlede projekter bl.a. indgår i et af Kommissionen godkendt flerårigt udviklingsprogram.

3 I henhold til forordningens artikel 35, stk. 1, litra a), træffer Kommissionen to gange om året beslutning om ansøgninger om støtte til skibsbygning, »idet den første beslutning træffes senest den 30. april om ansøgninger, der er indgivet senest den 31. oktober det foregående år, og den anden beslutning træffes senest den 31. oktober om ansøgninger, der er indgivet senest den 31. marts samme år«.

Artikel 37, stk. 1, bestemmer, at støtteansøgninger, som ikke har kunnet imødekommes på grund af utilstrækkelige finansielle midler, overføres én enkelt gang til det følgende budgetår.

4 Den 29. juni 1989 modtog Kommissionen en ansøgning om finansiel støtte fra Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (herefter benævnt »Inpesca«) med henblik på bygningen af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg. Den 31. oktober 1989 modtog Kommissionen en lignende ansøgning fra Pesquería Vasco-Montañesa, SA (herefter benævnt »Pevasa«).

5 Den 18. december 1990 sendte Kommissionen til Inpesca og Pevasa to enslydende skrivelser, der var affattet således:

»I henhold til artikel 35 i forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 har De inden den 31. marts 1990 gennem den spanske regering indgivet en ansøgning til Kommissionen om finansiel fællesskabsstøtte til gennemførelse af ovennævnte projekt.

Jeg beklager at måtte meddele Dem, at der ikke kan ydes finansiel støtte til Deres projekt, da der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet til finansiering af projekterne for 1990.«

6 Kommissionen har anerkendt, at afgørelsen om ansøgninger om støtte ifølge forordningens artikel 35, stk. 1, litra a), skulle være truffet senest den 30. april 1990. Kommissionen har tilføjet, at den ikke desto mindre i april 1990 så sig forpligtet til at stille ydelsen af ny støtte i bero med den begrundelse, at visse medlemsstater, herunder Kongeriget Spanien, havde indsendt utilstrækkelige eller selvmodsigende oplysninger om udviklingen af deres fiskerflåde, selv om disse oplysninger var nødvendige, for at Kommissionen kunne afgøre, om de indgivne ansøgninger om

støtte for den enkelte medlemsstats vedkommende var omfattet af de af Kommissionen godkendte udviklingsprogrammer.

7 Kommissionen har også forklaret, at sagsøgernes ansøgninger efter at være blevet afvist i december 1990 automatisk blev overført til budgetåret 1991, jf. artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86.

8 Under hensyntagen til den samlede overkapacitet i Fællesskabets fiskerflåde besluttede Kommissionen i april 1991 ikke at tildele fællesskabsstøtte til nybygningsprojekter af fiskerfartøjer. Kommissionen oplyste imidlertid i en meddelelse offentliggjort i *EF-Tidende* den 20. juni 1991, at alle projekter dog ville blive genovervejet i forbindelse med Kommissionens afgørelser om støtte i anden udlodning af 1991 (EFT C 160, s. 3).

9 Ved skrivelser af 8. november 1991 meddelte Kommissionen sagsøgerne, at deres projekter ikke var blevet godkendt. Kommissionen udtrykte sig således:

»I henhold til artikel 35 i forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 har De inden den 31. marts 1991 gennem den spanske regering indgivet en ansøgning til Kommissionen om finansiel fællesskabsstøtte til gennemførelse af ovennævnte projekt.

Jeg beklager at måtte meddele Dem, at der ikke kan ydes finansiel støtte til Deres projekt, da der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet til finansiering af projekterne for 1991.«

10 Ved skrivelse af 7. januar 1992 rejste Pevasa over for Kommissionen en række indsigelser mod skrivelserne af 18. december 1990 og 8. november 1991. Selskabet anmodede også Kommissionen om at oplyse, om ansøgningen om støtte var blevet overført til budgetåret 1992, og om — såfremt ansøgningen afvistes endeligt — at meddele selskabet begrundelsen for afvisningen, idet det fremlagte projekt ifølge selskabet opfyldte alle betingelserne for at modtage finansiel fællesskabsstøtte. Den 27. januar 1992 sendte Inpesca en tilsvarende skrivelse til Kommissionen.

11 Da Pevasa ikke modtog noget svar på sin skrivelse, opfordrede selskabet ved skrivelse af 18. marts 1992 Kommissionen til at handle, inden det i medfør af EØF-traktatens artikel 175, stk. 2, anlagde passivitetssøgsmål. Inpesca fremsendte den 31. marts 1992 en tilsvarende opfordring.

12 Ved to skrivelser af 18. maj 1992 meddelte Kommissionen sagsøgerne i besvarelse af deres skrivelser af 18. og 31. marts 1992, at »Kommissionens skrivelser af 18. december 1990 og 8. november 1991 ... i sig selv må anses for begrundede meddelelser om beslutninger, jf. artikel 35 i Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86«. Sagsøgerne modtog disse skrivelser den 25. maj 1992.

13 Endelig besvarede Kommissionen ved to skrivelser af 21. maj 1992 ovennævnte skrivelser af 7. og 27. januar 1992 således:

»Med hensyn til Deres første spørgsmål vedrørende en eventuel overførsel af Deres projekt til budgetåret 1992, fremgår svaret af artikel 37, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 4028/86, som bestemmer, at støtteansøgninger, som ikke har kunnet imødekommes på grund af utilstrækkelige finansielle midler, kun en enkelt gang kan overføres til det følgende budgetår.

Med hensyn til Deres andet spørgsmål, skal jeg henlede opmærksomheden på, at ifølge Kommissionens meddelelse 91/C 331/03 (EFT C 331) er listen over de projekter, der har fået tildelt fællesskabsstøtte, til rådighed ved henvendelse til Kommissionen. Listen gør det muligt for interesserede virksomheder at undersøge — og, i givet fald, anmode Domstolen om at efterprøve — lovligheden af Kommissionens beslutning om først og fremmest at yde finansiel fællesskabsstøtte til projekter, der er godkendt i henhold til de kriterier, som er fastsat i fællesskabsreglerne.«

14 Herefter anlagde hver af sagsøgerne sag ved Domstolen, der blev registreret den 30. juli 1992.

15 Ved kendelse af 27. september 1993 har Domstolen henvist sagerne til Retten i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21).

16 Afdelingsformanden for Rettens Anden Afdeling har ved kendelse af 29. marts 1994 forenet sagerne T-452/93 og T-453/93.

17 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

1) I medfør af EØF-traktatens artikel 173 og 174 admitteres nærværende annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens beslutninger af 18. december 1990 og 8. november 1991, hvorved Kommissionen afviste at yde sagsøgerne den finansielle fællesskabsstøtte, som de i medfør af forordning nr. 4028/86 havde ansøgt om til deres projekter vedrørende bygning af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg.

2) Det fastslås, at Kommissionens ovennævnte beslutninger er ugyldige, idet de er behæftet med væsentlige formmangler, er en tilsidesættelse af EØF-traktaten og dennes gennemførelsesbestemmelser, er behæftet med magtfordrejning og er en tilsidesættelse af bindende almindelige retsgrundsætninger.

3) Kommissionen tilpligtes som en nødvendig foranstaltning i henhold til EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, med øjeblikkelig virkning at yde Pevasa den finansielle fællesskabsstøtte på 209 266 000 PTA og Impesca den støtte på 216 286 200 PTA, som selskaberne havde ansøgt om i forbindelse med ovennævnte skibsbygningsprojekter, idet de nødvendige midler til finansiering af disse projekter var til rådighed på budgetterne for 1990 og 1991, og de anfægtede beslutninger hverken formelt eller retligt indeholder en fornøden begrundelse for afvisningen.

4) Det anerkendes, at sagsøgerne i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 176, stk. 2, sammenholdt med traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, har krav på erstatning for det tab, de har lidt som følge af de anfægtede beslutninger, med renter af den omhandlede fællesskabsstøtte fra den 31. oktober 1990, hvor støtten skulle ydes, og indtil støtten faktisk udbetales, jf. de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer.

5) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Sagsøgerne har i deres replikker omformuleret det fjerde punkt af deres påstande således:

— De af sagsøgerne under sagen fremsatte erstatningskrav tages til følge, jf. EØF-traktatens artikel 176, stk. 2, artikel 178 og artikel 215, hvorfor det fastslås, at de har ret til erstatning for tab i form af tildeling af finansiel fællesskabsstøtte med morarenter fra den dato, hvor støtten skulle have været tildelt.

19 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) Sagerne afvises.

2) Subsidiært frifindes Kommissionen for påstandene om annullation af de anfægtede beslutninger.

3) Afvisning eller, subsidiært, frifindelse for så vidt angår påstandene om, at sagsøgerne har ret til fællesskabsstøtte.

4) Afvisning eller, subsidiært, frifindelse for så vidt angår sagsøgernes påstande om morarenter.

5) Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Ifølge artikel 113 i Rettens procesreglement kan denne til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt. Procesreglementets artikel 114, stk. 3, bestemmer, at forhandlingen sker mundtligt, medmindre Retten bestemmer andet. Retten (Anden Afdeling) finder, at sagerne i det foreliggende tilfælde er tilstrækkelig oplyste, og at der ikke er anledning til at indlede mundtlig forhandling.

Formaliteten

Sammenfatning af parternes argumenter

21 Hvad for det første angår annullationspåstandene har Kommissionen anført, at sagerne er anlagt efter udløbet af den i EØF-traktatens artikel 173 fastsatte frist på

to måneder, der forlænges under hensyn til afstandene. Den har yderligere anført, at sagsøgerne som adressater for skrivelserne af 18. december 1990 og 8. november 1991 ikke med rimelighed kunne være i tvivl om, at disse retsakter, hvorved de utvetydigt og endeligt blev underrettet om, at deres ansøgninger ikke var imødekommet, måtte anses for beslutninger.

22 Sagsøgerne har gjort gældende, at de først ved skrivelserne af 18. maj 1992 modtog en endelig, formel meddelelse om Kommissionens beslutninger. Følgelig begyndte søgsmålsfristen først at løbe fra datoen for modtagelsen af disse skrivelser, dvs. den 25. maj 1992.

23 Kommissionen har anført, at Pevasa's argumenter i skrivelsen af 7. januar 1992 og Inpesca's argumenter i skrivelsen af 27. januar 1992 burde have været fremført for Fællesskabernes retsinstans under et søgsmål anlagt inden for den fastsatte frist og ikke i forbindelse med en klage som den, sagsøgerne havde indbragt for Kommissionen. Kommissionen mener derfor, at sagsøgernes opfordring til Kommissionen om at handle i henhold til traktatens artikel 175 også havde til formål at tilsløre og skjule søgsmålsfristens udløb.

24 Heroverfor har sagsøgerne anført, at de beslutninger, Kommissionen hævder at have truffet vedrørende deres ansøgninger, i virkeligheden ikke eksisterer, da orienterende skrivelser som Kommissionens skrivelser af 18. december 1990 og 8. november 1991 ikke udgør eller kan træde i stedet for formelle beslutninger, som opfylder kravene i EØF-traktatens artikel 189, 190 og 191, og at Kommissionen først i sine skrivelser af 18. maj 1992 gjorde rede for sit standpunkt.

25 Hvad for det andet angår påstanden om at det fastslås, at Kommissionen tilpligtes at træffe de nødvendige foranstaltninger til at imødekomme sagsøgernes ansøgninger om finansiel støtte, har disse i stævningen nedlagt påstand om, »at de

anfægtede beslutninger annulleres, og at sagsøgerne tildeles fællesskabsstøtte«. Kommissionen har anført, at der ikke kan nedlægges en sådan påstand inden for rammerne af et annullationssøgsmål.

26 Hvad for det tredje angår sagsøgernes påstand om erstatning har Kommissionen påstået afvisning med den begrundelse, at sagsøgernes påstand er afledt af en anden påstand, som heller ikke kan admitteres, nemlig påstanden om, at det fastslås, at sagsøgerne har ret til den fællesskabsstøtte, de har ansøgt om.

27 Sagsøgerne har anført, at deres erstatningspåstand kan antages til realitetsbehandling, når henses til Domstolens praksis, hvorefter erstatningssøgsmålet er et selvstændigt retsmiddel (Domstolens dom af 26.2.1986, sag 175/84, Krohn mod Kommissionen, Sml. s. 753, præmis 32).

Rettens bemærkninger

Påstandene om annullation af skrivelserne af 18. december 1990 og 8. november 1991

28 For at afgøre, om påstandene om annullation af de anfægtede retsakter kan antages til realitetsbehandling, skal det for det første undersøges, om sagen vedrører annullation af retsakter, der kan anfægtes i henhold til EF-traktatens artikel 173. Hvis nemlig skrivelserne af 18. december 1990 og 8. november 1991, som påstås annulleret, ikke — som anført af sagsøgerne — udgør formelle beslutninger, kan påstandene om annullation af disse retsakter ikke admitteres.

29 Ifølge fast retspraksis er foranstaltninger, der har retligt bindende virkninger, som kan berøre en sagsøgers interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, beslutninger, der kan gøres til genstand for annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173 (jf. bl.a. Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, og Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 42). Derimod er retsakternes eller beslutningernes form principielt uden betydning for muligheden for at gøre dem til genstand for et annullationssøgsmål (ovennævnte dom, IBM mod Kommissionen, præmis 9, og Domstolens dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, Sml. 1971, s. 41, præmis 42; org. ref.: Rec. s. 263).

30 Det bemærkes, at sagsøgerne ved skrivelserne af 18. december 1990 blev underrettet om, at deres ansøgninger om finansiel støtte ikke kunne imødekommes i budgetåret 1990, da der ikke var tilstrækkelige midler til rådighed. I overensstemmelse med artikel 37 i forordning nr. 4028/86 blev ansøgningerne overført til det følgende budgetår. Ved skrivelser af 8. november 1991 blev sagsøgerne underrettet om, at deres ansøgninger var blevet afvist endnu en gang, da der ikke var tilstrækkelige midler.

31 Retten finder, at skrivelserne af 8. november 1991 under alle omstændigheder må anses for retsakter, der har endelige retsvirkninger over for sagsøgerne. Ved disse skrivelser, der var klart og utvetydigt affattet, traf Kommissionen nemlig en endelig beslutning vedrørende sagsøgernes ansøgninger, idet det ifølge artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 kun en enkelt gang er muligt at overføre de ansøgninger om fællesskabsstøtte, der ikke imødekommes på grund af utilstrækkelige finansielle midler.

32 Det må herefter fastslås, at skrivelserne af 8. november 1991 er retsakter, der kan anfægtes i henhold til EØF-traktatens artikel 173. Da skrivelserne af 8. november 1991 er udfærdiget senere end skrivelserne af 18. december 1990, og Kommis-

sionen har begrundet sin afvisningspåstand med, at annullationspåstandene er nedlagt for sent, finder Retten, at der ikke på dette trin af sagsbehandlingen er anledning til at udtale sig om den retlige karakter af skrivelserne af 18. december 1990.

33 Det skal for det andet afgøres, om søgsmålsfristerne er blevet overholdt. Det bemærkes, at ifølge EØF-traktatens artikel 173, stk. 3, der fandt anvendelse på tidspunktet for indleveringen af stævningen, og som er identisk med EF-traktatens artikel 173, stk. 5, fastsættes fristen for anlæg af annullationssøgsmål til to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren eller, i mangel heraf senest to måneder efter, at sagsøgeren har fået kendskab til den. Ifølge artikel 42 i EØF-statutten for Domstolen skal der i procesreglementet fastsættes særlige frister, der tager hensyn til afstandene.

34 Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at skrivelserne af 8. november 1991 lige så lidt som skrivelserne af 18. december 1990 blev meddelt på en sådan måde, at søgsmålsfristerne kunne begynde at løbe i forhold til dem, og at de beslutninger, Kommissionen traf vedrørende deres ansøgninger om finansiel støtte, først blev meddelt i ovennævnte skrivelser af 18. maj 1992.

35 Det bemærkes hertil, at som fastslået af Retten (jf. ovenfor i grund 30, 31 og 32) indeholdt skrivelserne af 8. november 1991 — der var klart og utvetydigt affattet — Kommissionens endelige beslutning vedrørende sagsøgernes ansøgninger om støtte. Disse skrivelser må derfor betragtes som behørig meddelelse af de anfægtede beslutninger, jf. traktatens artikel 173 (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 21.11.1990, sag C-12/90, Infortec mod Kommissionen, Sml. I, s. 4265, grund 9).

Såfremt skrivelserne af 18. december 1990 også må anses for retsakter, der kan anfægtes i henhold til artikel 173, må de endvidere af samme grunde anses for forskriftsmæssig meddelelse af den kommissionsbeslutning, som de indeholder.

36 Den nøjagtige dato for sagsøgernes modtagelse af skrivelserne er ganske vist ikke fastslået. Imidlertid fremgår det af den omstændighed, at Pevasa i sin skrivelse af 7. januar 1992 og Inpesca i sin skrivelse af 27. januar 1992 til Kommissionen begge udtrykkeligt henviste til de anfægtede retsakter, at Pevasa og Inpesca nødvendigvis må have haft kendskab til skrivelserne af henholdsvis 18. december 1990 og 8. november 1991 senest den 7. januar 1992, henholdsvis den 27. januar 1992.

37 Det kan herefter fastslås, at sagerne, der blev registreret den 30. juli 1992, for så vidt som der herved nedlægges annullationspåstande, blev anlagt længe efter udløbet af den i EØF-traktatens artikel 173 fastsatte frist på to måneder, forlænget med ti dage under hensyn til afstanden, og at sagerne derfor bør afvises.

Påstandene om, at det fastslås, at Kommissionen skal træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på tildeling af den omhandlede støtte

38 Det bemærkes, at Fællesskabets retsinstanser under en annullationssag anlagt i henhold til EF-traktatens artikel 173 kun kan efterprøve lovligheden af den anfægtede retsakt. Hvis påstanden er begrundet, erklærer retsinstansen i medfør af EF-traktatens artikel 174 den anfægtede retsakt for ugyldig. I medfør af EF-traktatens artikel 176 skal den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

39 Sagsøgerne har med disse påstande, der støttes på EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, nu EF-traktatens artikel 176, stk. 1, krævet, at Retten fastslår deres krav på fællesskabsstøtte. Påstandene må afvises, da de går ud over Rettens kompetence inden for rammerne af et annullationssøgsmål.

Påstandene om morarenter

40 Det bemærkes, at sagsøgerne oprindelig havde nedlagt påstand om erstatning for det tab, selskaberne havde lidt som følge af vedtagelsen af de anfægtede beslutninger, med renter af den ansøgte fællesskabsstøtte fra den 31. oktober 1990, hvor støtten burde have været ydet, og indtil støtten faktisk udbetales. Sagsøgerne har i replikken udvidet deres påstande, idet de har nedlagt påstand om, at »de har ret til erstatning for tab i form af tildeling af finansiel fællesskabsstøtte med morarenter fra den dato, hvor støtten skulle have været tildelt«.

41 Procesreglementets artikel 48, stk. 2, er affattet således: »Nye anbringender må ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.« Ifølge fast retspraksis kan denne bestemmelse under ingen omstændigheder fortolkes således, at sagsøgerne kan nedlægge nye påstande for Fællesskabets retsinstanser (Domstolens dom af 18.10.1979, sag 125/78, Gema mod Kommissionen, Sml. s. 3173, præmis 26, og Rettens dom af 18.9.1992, sag T-28/90, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2285, præmis 43). Sagsøgerne kan heller ikke under sagen udvide de påstande, som er nedlagt i stævningen.

42 Retten skal herefter blot tage stilling til, om påstandene om morarenter som formuleret i stævningerne, kan admitteres.

43 Det bemærkes, at kravene om erstatning ikke er selvstændige. Som Kommissionen med rette har anført, er kravene om erstatning, som alene tilsigter udbetaling af renter i forbindelse med den omhandlede støtte, betinget af sagsøgernes påstande i henhold til EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, om, at Retten fastslår, at sagsøgerne har krav på den ansøgte støtte. Da sidstnævnte påstande ikke kan admitteres, må påstandene om rente i forbindelse med hovedpåstandene også afvises.

44 Det kan herefter fastslås, at sagerne, som anført af Kommissionen, bør afvises i det hele.

Sagens omkostninger

45 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagerne og bør derfor betale egne omkostninger samt halvdelen af Kommissionens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgerne betaler deres egne omkostninger samt halvdelen af Kommissionens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 28. april 1994.

H. Jung

Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça

Præsident